

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Polkomtel sp. z o.o.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

przy udziale: Orange Polska S.A., dawniej Telekomunikacja Polska S.A.

Sentencja

- 1) Artykuł 28 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może postanowić, iż operator publicznej sieci łączności elektronicznej powinien zapewnić dostęp do numerów niegeograficznych wszystkim użytkownikom końcowym swojej sieci w tym państwie, a nie jedynie użytkownikom końcowym z innych państw członkowskich.
- 2) Artykuł 5 ust. 1 oraz art. 8 ust. 3 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywy o dostępie) w związku z art. 28 dyrektywy o usłudze powszechnej należy interpretować w ten sposób, że umożliwiają one krajowym organom regulacyjnym, w ramach rozstrzygnięcia sporu między dwoma operatorami, nałożenie na jednego z tych operatorów obowiązku zapewnienia użytkownikom końcowym dostępu do usług wykorzystujących numery niegeograficzne realizowanych w sieci drugiego operatora oraz określenie, na podstawie art. 13 dyrektywy 2002/19, zasad rozliczeń między wspomnianymi operatorami z tytułu tego dostępu, takich jak zasady sporne w postępowaniu głównym, pod warunkiem że owe obowiązki są obiektywne, przejrzyste, proporcjonalne, niedyskryminujące, oparte na naturze stwierdzonego problemu i uzasadnione w świetle celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) oraz że w stosownym wypadku zostały zachowane procedury przewidziane w art. 6 i 7 tej dyrektywy, co winien ustalić sąd krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 431 z 1.12.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret – Dania) – Dansk Industri (DI), działający w imieniu Ajos A/S/Spadkobiercy Karstena Eigila Rasmussena

(Sprawa C-441/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Dyrektywa 2000/78 WE — Zasada niedyskryminacji ze względu na wiek — Uregulowanie krajowe sprzeczne z dyrektywą — Możliwość dochodzenia przez jednostkę odszkodowania od państwa w związku z naruszeniem prawa Unii — Spór pomiędzy jednostkami — Wyważenie poszczególnych praw i zasad — Zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań — Rola sądu krajowego)

(2016/C 211/13)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Dansk Industri (DI), działający w imieniu Ajos A/S

Strona pozwana: Spadkobiercy Karstena Eigila Rasmussena

Sentencja

- 1) Ogólną zasadę niedyskryminacji ze względu na wiek, skonkretyzowaną w dyrektywie Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona – również w sporze pomiędzy jednostkami – przepisowi prawa krajowego takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który pozbawia pracownika prawa do odprawy z tytułu rozwiązania stosunku pracy, w sytuacji gdy ów pracownik ma prawo do świadczeń emerytalnych w ramach pracowniczego systemu emerytalnego finansowanego przez pracodawcę, do którego przystąpił przed ukończeniem 50. roku życia, niezależnie od tego, czy zamierza on pozostać na rynku pracy, czy też przejść na emeryturę.
- 2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, iż nakłada na sąd krajowy, rozpatrujący spór pomiędzy jednostkami objęty zakresem zastosowania dyrektywy 2000/78, przy stosowaniu przepisów jego prawa krajowego, obowiązek dokonywania ich wykładni w sposób zgodny z tą dyrektywą, a gdyby dokonanie takiej wykładni zgodnej okazało się niemożliwe, odstąpienia w razie potrzeby od stosowania przepisów prawa krajowego, naruszających ogólną zasadę niedyskryminacji ze względu na wiek. Obowiązku tego nie podważają ani zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, ani możliwość dochodzenia przez jednostkę, która czuje się poszkodowana zastosowaniem przepisu krajowego sprzecznego z prawem Unii, odszkodowania od państwa w związku z naruszeniem prawa Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 24.11.2014.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Johannes Evert Antonius Massar/DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV

(Sprawa C-460/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ubezpieczenie ochrony prawnej — Dyrektywa 87/344/EWG — Artykuł 4 ust. 1 — Swobodny wybór prawnika przez ubezpieczonego — Postępowanie sądowe lub administracyjne — Pojęcie — Udzielona pracodawcy przez instytucję publiczną zgoda na rozwiązanie umowy o pracę)

(2016/C 211/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Johannes Evert Antonius Massar

Strona pozwana: DAS Nederlandse Rechtsbijstand Verzekeringsmaatschappij NV

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 87/344/EWG z dnia 22 czerwca 1987 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczenia ochrony prawnej należy interpretować w ten sposób, że zawarte w tym przepisie pojęcie „postępowania administracyjnego” obejmuje postępowanie, w wyniku którego instytucja publiczna udziela pracodawcy zgody na rozwiązanie za wypowiedzeniem umowy o pracę zawartej z pracownikiem ubezpieczonym od kosztów ochrony prawnej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 448 z 15.12.2014.